

SF

eribanas

Timothy Zahn

ANGELMASĖ

458

PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knjgute.lt

Timothy Zahn
ANGELMASĖ

Mokslinės fantastikos romanas

Kažkur kosmoso gelmėse skrieja juodoji skylė, kurią žmonės pavadino Angelmase, nes iš jos sklinda subatominės dalelės, pramintos "angelais". Empirijos kolonistai mano, kad šios dalelės spinduliuoja gėrį, todėl net jų pareigūnai privalo turėti savo "angėlą". Tačiau žemiečiai, susivieniję Pokso imperijoje, įsitikinę, jog Angelmasė tai itin rafinuota svetimievių rasės priemonė užkariauti žmoniją. Kad išsiaiškintų tiesą, žemiečiai siunčia savo šnipą, mokslininką Kostą. Tačiau tiesa yra dar keistesnė, nei galima būtų manyti...

Iš anglų kalbos vertė VLADA BAUBONIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
458 tomas. Serija įkurta 1990m.

Timothy Zahn - ANGELMASS
New York, Tor books, 2001

Copyright © by Timothy Zahn, 2001

Cover art copyright © by Bob Eggleton, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2009

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Skiriu savo motinai - pirmajam mano gyvenimo angelui

1 skyrius

Kosta Džerekas kilo trapu pro valtės liuką. Nerangius jo judesius stebėjo jaunas leitenantas bei antros klasės pilotas. Jie abu vilkėjo juodus papuoštus sidabru Pokso kariškus mundurus su ant pečių bei raktikaulių žybsinčiomis raudonai žydromis "Komitadžio" emblemomis.

- Pone Džerekai... - prabilo leitenantas, instinktyviai kilstelėjęs delną prie smilkinio. Po to prisiminė, jog priešais jį civilis, ir ranka sustingo. - Sveiki atvykę į "Komitadžį". Jus sveikina komodoras Llešis ir prašo užėiti į jo kabiną.

Kosta linktelėjo, mėgindamas įveikti keistą pojūtį. Nejaugi jis iš tiesų "Komitadžio" laive. Juk tai nerealū.

- Klausau, - atsiliepė jaunuolis, nesėkmingai mėgindamas mėgdžioti šaltą leitenanto toną. - Aš turiu tik du krepšius...

- Daiktus nugabens į jūsų laivą, - patikino leitenantas, tuo tarpu pilotas mikliai prasibrovė

pro Kostą ir dingo valties liuke. - Eikite paskui mane.

Leitenantas atvedė Kostą prie sustumiamų durų pertvaros nišoje, spustelėjęs mygtuką atidarė duris. Jie įžengė į laivo vidų.

Pajudėjo link pačios "Komitadžio" širdies.

Dar būdamas Akademijoje, Kosta prisiklausė apie šio nepaprasto laivo privalumus. Po to sekė aštuonios savaitės intensyvaus pasirengimo. Kiekvienas karių mokytojas turėjo savą ypatingą istoriją apie šį nepaprastą laivą ir su niūriu džiugesiu pateikdavo ją auklėtiniams. Kariškiams, kaip, beje, ir daugeliui civilių imperijos gyventojų, šis laivas buvo didybės, galybės bei išdidumo simbolis. Gynybos, saugumo garantas, kurį įkūnijo savyje Poksas.

Pasivaikščiojimas legendinio laivo koridoriais žadėjo gausybę įspūdžių. Laivas, pelnęs šlovę vos per penkerius metus, kėlė jaunuoliui pagarbą.

Kelias iki vairinės truko pakankamai ilgai, jiems teko įveikti nemažai, kaip Kostai atrodė, nereikalingų kliūčių. Tai dar labiau suglumino jaunuolį, kuris ir taip jautėsi nesmagiai - juk laukia neįprasta užduotis, o ir laivo aplinka tokia neįtikėtina. Tik po kurio laiko jam šovė

mintis, jog tai karinis laivas, ir visos šios saugumo priemonės būtinos - jos apgina gyvybiškai svarbius valdymo mechanizmus.

Vairinė atrodė taip, kaip ir įsivaizdavo Kosta: ilga salė su daugybe pultų, prie kurių sėdėjo uniformuoti vyrai bei moterys. Kosta apsižvalgė, žvilgsniu ieškodamas kapitono.

- Džerekas? - sugriaudėjo balsas virš jo galvos.

Kosta pakėlė galvą. Iš tolimos pertvaros kyšojo virš vairinės pakibęs tiltelis, primenantis galeriją. Prie turėklų stovėjo žilas vyriškis. Jis žvelgė į Kostą iš viršaus žemyn.

- Tikrai taip, sere! - atsiliepė Kosta.

Vyriškis vos pastebimai pasuko galvą. Leitenantas, netaręs nė žodžio, nuvedė Kostą prie pakilimo platformos. Užsitrenkė grotuotos durys, ir po akimirkos vėl atsidarė, išleisdamos vyriškius.

Ten žilagalvis jau laukė Kostos.

- Džereikai... - Jis linktelėjo, pervėręs Kostą vertinančiu žvilgsniu. - Aš komodoras Varsas Llešis. Sveiki atvykę į "Komitadžį".

- Dėkoju, sere, - atsiliepė Kosta. - Aš... é-é-é... jūsų laivas... - Jaunuolis pasijuto kvailai ir nutilo.

Llešio lūpos išsišiepė.

- Mano laivas milžiniškas, ar ne taip? Jūs gavote reikalingas instrukcijas tenai, Žemėje?

- Tikrai taip, sere, - atsakė Kosta, mėgindamas nusikratyti keisto pojūčio - jis jautėsi tarsi paauglys, perėjęs mokytis į kitą mokyklą. - Instruktoriai man pranešė viską, ką, jų nuomone, turėčiau žinoti.

Llešis ir vėl įvertino jaunuolį reikliu žvilgsniu:

- Kaip suprantu, jie nepaminėjo kai kurių smulkmenų.

- Matote... - neryžtingai ištarė Kosta ir susizgribo, jog nepadoru kritikuoti dėstytojus tos pačios armijos karininko akivaizdoje. - Jie praleido kai kurias detales, - pasakė jaunuolis, vildamasis, jog tokia formuluotė nuskambės pakankamai taktiškai. - Be to, man susidarė įspūdis, jog turėčiau įsiminti viską iš klausos.

- Tikėjotės, jog jums bus leista užsirašinėti? - pasigirdo balsas už jo nugaros.

Kosta atsisuko ir pamatė siauro veido vyriškį nepriekaištingu pilku kostiumu be jokių skiriamųjų ženklų. Vyriškis artėjo prie jo.

- Aš... è-è-è... atsiprašau, - atsiliepė Kosta, sunkiai rinkdamas žodžius.

- Tik paklausiau, nejaugi jūs tikėjotės, kad

bus leista užsirašinėti, - pakartojo vyriškis. - Jūs ką tik baigėte brangiai kainuojantį mokymo kursą. Tikėjau, jog įsikalėte į galvą, kad žvalgas privalo *viską įsiminti*.

Kosta įkvėpė, kovodamas su įprastine baime, apimančia bendraujant su viršininkais. Juk šitas žmogus nėra jo patarėjas, katedros vedėjas ar dekanas.

- Esu įsitikinęs, jog per tas aštuonias savaites gavau visas reikalingas žinias, - pasakė jis. - Tik nežinau, ar turiu žvalgo profesijai reikalingus bruožus.

- Tik nedaugeliui tas polinkis įgimtas, - įsiterpė Llešis. - Kita vertus, jūsų užduotis nėra paprasta šnipo misija. Ponas Telthorstas niekaip negali šito suvokti. Šnipą siunčiame, kai mums reikalinga slapta informacija. Kai reikalinga mokslinė informacija - siunčiame mokslininką. - Jis nusišypsojo Kostai. - O duomenų, tapusių dešimtmečių tyrimo rezultatu, siunčiame žmogų, gebantį suprasti viską iš pirmo žodžio.

- Tikimės, jog esate būtent toks žmogus, - niūriai ištarė Telthorstas. - Nesinorėtų, kad grandiozinis mūsų planas virstų tik tuščiu lėšų bei laiko švaistymu.

Kosta išpūtęs akis spoksojo į jį, tramdydamas norą vėl atsiprašinėti. Dabar jaunuolis jau suvokė, kas šitas žmogus.

- Jei neklystu, esate Telthorstas? Adjutorų korpuso atstovas?

Llešis išleido garsą, primenantį juoką. Telthorstas lėtai pasisuko į komodorą, po to dar lėčiau - į Kostą.

- Nesu niekieno atstovas, - tyliai ir aiškiai ištarė vyriškis. - Aš įgaliotasis, mano pareiga dalyvauti Aukščiausiosios Tarybos pasitarimuose ir įvairiais klausimais konsultuoti vyriausybę. Turiu galvoje klausimus, liečiančius finansinę ir ekonominę Pokso bei kitų jam priklausančių grupių, bendrijų, planetų, nacijų, sričių bei rajonų gerovę. - Jo žvilgsnis buvo šaltas. - Mano pareiga ir tokia smulkmena, kaip išmušti skolas iš mokančių už mokslą studentų, gyvenančių mažiųjų miesteliuose, atokiose planetose bei pasaulyuose. Turiu galvoje ir jūsų skolas, pone Džerekai. Nuo manęs priklauso, ar jos bus nurašytos, ar pateiktos jums apmokėti.

- Atleiskite, - išlemeno Kosta, priekaištaudamas sau už plepumą. Už šito ledinio žvilgsnio slypinti galybė slėgė jaunuolį ne mažiau nei paties "Komitadžio" vaizdas. - Nenorėjau

pasirodyti įžūlus...

- Tikiuosi, - atsiliepė Telthorstas ir vėl pažvelgė į Llešį. - O aš neketinu tvirtinti, jog esate nepasirengęs vykdyti užduotį. Privalote suvokti, jog išvadavimas Empirėjos piliečių iš svetimeivių įtakos ir įkurdinimas jų Pokso globon - labai svarbi užduotis. Mano, kaip ir kiekvieno garbingo Adjutoro, pareiga stebėti, kad atsipirktų į šią misiją investuotos lėšos.

- Taip, aš viską suprantu, - atsiliepė Kosta. Jo baimė palaipsniui peraugo į nerimą, sumišusį su irzlumu. Jam teks rizikuoti gyvybe prieš teritorijoje, tuo tarpu Telthorstą jaudina tik pinigų sumos... - Padarysiu viską ir pateisinsiu į mano paruošimą Pokso investuotas lėšas.

Telthorstas suraukė kaktą.

- Esu įsitikinęs, jog susidorosite, Džerekai. - Ir, jam nespėjus baigti minties, į pokalbį įsijungė Llešis:

- Pakaks kalbų. Jūsų laivas yra šeštoje krovinių sekcijoje. Tiesiai iš čia vyksite tenai. Ar mokate jį valdyti?

- Taip, sere, - atsakė Kosta, pagalvojęs, jog laivas valdomas automatinių programų pagalba.

- Puiku, - pasakė komodoras. - Nepamirškite,

jog turėsite pasilikti kokone nemažiau dvylikos valandų po to, kai būsite išmestas. Tai mažiausiai. O jeigu aplinkui šmirinės Empirėjos laivai, turėsite tūnoti dar ilgiau. Apsišarvuokite kantrybe ir nesinervinkite. Kol būsite kokone, jūsų niekas neaptiks. O jeigu viską padarysime tinkamai, empiriečiai net nepastebės, jog palikote "Komitadžį". Atvykę į Lorėją, mes gausime informaciją iš automatinio žvalgo - suprantama, jei "Komitadžis" bus tenai tiksliai numatytu laiku. Jei spėsiu, persiųsiu jums tuos duomenis. Laivas atgabens jus į tašką su užprogramuotomis koordinatėmis ir, nusileidęs planetoje, jūs gausite naujausią informaciją apie padėtį Lorėjoje. Be to, gausite padirbtus asmens dokumentus bei savo banko sąskaitos rekvizitus.

- Sąskaita gana ribota, - įsiterpė Telthorstas.
- Nepamirškite to ir galvokite apie taupumą.
- Būtinai, sere, - atsakė Kosta, stengdamasis nuslėpti nepasitenkinimą. Ir vėl pinigai. Adju-torai bet kokį pokalbį nukreipia į pinigus. - Jei tai viskas, komodore, - pridūrė jaunuolis, - aš eisiu į savo laivą.

Llešis linktelėjo:

- Eikite. Linkiu malonios kelionės dangumi.

- Dékoju, - pasakė Kosta, pažvelgęs vyriškiui tiesiai į akis. - Aš jūsų neapvilsiu, sere.

- Komodore! - šūktelėjo prie ryšių linijos sėdėjęs karininkas. - Scinatros dispečerinė duoda leidimą!

- Supratau. - Llešis tingiai apžvelgė savo pulto prietaisus. Laivas pristabdytas, pabūklai užtaisyti bei parengti šaudymui, raketos įtaisytos į šachtas ir paruoštos paleisti. Viskas parengta trumpam "pasisvečiavimui" priešo teritorijoje.

- Mes pasirengę, komodore, - pranešė nuo savo pulto vyriausiasis taktikos karininkas Kempbelas. - Variantai "alfa" ir "beta". Įgulos nariai įsitaisė savo vietose, laikydamiesi nurodyto kovinio tvarkaraščio.

Llešis akies krašteliu pastebėjo, kaip Telthorstas iškišo galvą iš už stebėjimo pulto, esančio priešingoje tiltelio dalyje.

- "Beta"? - nepatikliai paklausė jis. - Kas yra "beta"?

- Tai kovinių veiksmų imitacijos variantas, - paaiškino Llešis. - Kada laivai nukreipiami į starto liniją, tačiau už jos jie nejuda. Mes juk iš tiesų ketiname okupuoti Empirėjos sistemas. -

Jis pažvelgė į Adjutorą ir pastebėjo įtampą jo veide. - Jums suteikiama paskutinė galimybė palikti laivą, - pridūrė komodoras.

Telthorstas atlaikė jo žvilgsnį, net nemirktelėjęs.

- O jums, komodore, suteikiama paskutinė galimybė nerizikuoti laivu, - atrėmė jis.

Llešis, sutramdė įniršį ir nukreipė akis į savo pultą. Jo profesijos žmogus neturi teisės įsileisti į save pykčio. Paskutinės minutės prieš operaciją netinkamos pratęsti seną ginčą. O ir pats Telthorstas puikiai žino, jog be "Komitadžio" šioje operacijoje negalima apseiti.

- Vairininke, nukreipkite laivą į starto liniją.

- Klausau, sere.

Vizualinius Scinatros greitintuvo židinio taško atspindys pasirodė ant vairo displėjaus tiesiai pagal "Komitadžio" kursą - tuštumoje kabantis išskydęs raudonas elipsoidas, kurio trys ašys ritmiškai traukėsi ir ilgėjo, tarsi persiliedamos viena į kitą. Kosminių kelionių aušroje greitintuvo pagalba - Llešis būtinai tai prisimindavo prieš kiekvieną startą - atskiros laivo dalys, netilpdavusios fokusinėje srityje, būtų išsvaidytos kelių šviesmečių atstumu. Kol nebuvo išrastas pralaidus metalas, nebuvo įmanoma

sukurti panašaus į "Komitadžį" laivo.

Progresas - nuostabus dalykas!

Pasigirdo artėjimo daviklio signalas: priekinė "Komitadžio" dalis palietė židinio elipsoidą.

- Visi pasiruoškite! - įsakė Llešis. - Scinatra, įjunkite laikmatį. Startas sulig skaičiumi "nulis".

Scinatra patvirtino gavusi įsakymą. Po trisdešimt aštuonių sekundžių pasigirdo metalo girgždėjimas, ir žvaigždės dingo iš ekranų.

Llešis giliai atsiduso, fiziškai bei morališkai pasirengdamas mūšiui. Lorėją, vieną iš Empirėjos pasaulių, skyrė nuo Scinatros beveik tūkstantis šviesmečių - šešios sekundės kelio hipererdvėje.

- Visi pasiruoškite, - iš įpratimo vėl sumurmėjo jis, nors puikiai žinojo, jog niekas nesnaudžia. Po to sutelkė visas jėgas... ir netrukus ekrane pasirodė žvaigždės - taip pat staiga, kaip ir išnyko. - Nustatykite laivo buvimo vietą, - įsakė komodoras. Navigaciniame displejuje nušvito įvairiaspalvės rodyklės, žyminčios santykinio dangaus kūnų greičio vektorius; daugelis "žvaigždžių" iš tiesų tebuvo asteroidai. Tačiau tai dar nereiškė, jog "Komitadžis" pasiekė galutinį punktą; visi Lorėjos priėmimo

tinklai buvo didžiulės asteroidų juostos gilumoje. - Jei mes pasiekėme reikiamą tašką, pradėkite tikrinti informaciją.

- Priimame pranešimą iš planetos. Komodore, signalas pastovus, - pranešė ryšių tarnybos karininkas. - Mes pasiekėme reikiamą tašką. Įrašinėju.

- Kempbelai?

- Gauname taktinius duomenis, sere, - atsiliepė ryšininkas. - Lorėjos gynyba sutvarkyta tiksliai taip, kaip mes ir numatėme.

Llešis linktelėjo, neatitraukdamas akių nuo taktinio displejaus. Taip, jis to ir tikėjosi. "Komitadžis" buvo apsuptas keturių nedidelių laivų, sudarančių netaisyklingą keturkampį. Kiekvienas laivas laikė vieną iš greitintuvo polių. Jie saugojo priėmimo tinklo lauko fokusą. Tinklas iliuminavo "Komitadžį" iš hipererdvės, o bet kurie trys iš šitų laivų, veikdami darniai, galėjo išmesti jį iš sistemos ir nublokšti bet kuria kryptimi.

Ir jeigu jie dabar tai padarys, vadinasi, Kosta Džerekas be reikalo įveikė ilgą kelią iki "Komitadžio".

- Jums pranešimas, komodore, - paskelbė ryšių karininkas....